

- N:o 21, angående stämpelpappersafgiften;
N:o 22, angående statsregleringen;
N:o 23, angående statsregleringen;
N:o 24, angående bankovinsten;
N:o 25, angående statsregleringen;
N:o 26, angående statsregleringen;
N:o 27, angående nedsättning af portot för svar å telegram; samt
N:o 28, angående statsregleringen.
-

Kammaren åtskiljdes kl $\frac{1}{4}$ 8 e. m.

In fidem
O. Brakel.

Lördagen den 14 Maj 1870.

Kammaren sammanträdde kl. $\frac{1}{2}$ 11 f. m.

Justerades tre protokollsutdrag för sistlidne dag.

Herr Grefven och Talmannen samt Kammarens Herrar Ledamöter afgingo klockan nära 11 till Storkyrkan, der riksdagspredikan hölls af Kyrkoherden i Helsingborg H. A. Witt. Efter slutad gudstjänst begaf sig Kammaren till Rikssalen, hvarest, sedan Herrar Talmän till Hans Maj:t Konungen framfört Kamrarnes underdåniga välönskningar samt riksdagsbeslutet blifvit uppläst af Chefen för Kongl. Civil-departementet, Herr Statsrådet Adlercreutz, Hans Maj:t Konungen med ett tal afslutade Riksdagen och hemförlofvade Kamrarne.

Sedan Herr Grefven och Talmannen, samt Första Kammarens Herrar Ledamöter härefter återgått till samlingsrummet och intagit sina platser; anmälte sig och yttrade:

Herr vice Talmannen: Mine Herrar! Jag tror mig gå allas eder önskan till mötes, då jag anhåller, att det tal, som Herr Grefven och Talmannen hållit inför Hans Maj:ts Konungen å Rikssalen, måtte blifva uppläst för att i Kammarens Protokoll för dagen intagas.

Sedan Kammaren härtill lemnat bifall, uppläste Herr Grefven och Talmannen det ifrågavarande talet, hvilket lydde sålunda:

Stormäktigste, Allernådigste Konung!

Innan riksdagen nu avslutas, anhåller Första Kammaren, att inför Eders Kongl. Maj:ts frambara uttrycken af sin djupa vördnad och undersåttliga tillgifvenhet, samt att dermed få förena en från hjertat gående önskan om lycka och välsignelse för Konung och Konungahus.

Då Riksdagen årligen sammanträder, blir deraf en naturlig följd, att antalet af de frågor, som på hvarje riksdag bringas till slutligt afgörande, icke så litet begränsas. Detta antal måste dock alltid förblifva betydligt och i sig innesluta frågor af stor vikt för fäderneslandet. Så har genom beslut på denna riksdag de band blifvit väsendtligen lossade, som hittills förhindrat främmande trosbekännare, att kunna i allmänna värf användas. De storartade jernvägsbyggnader, som för snart 20 år sedan af Staten företogos och der-efter oafbrutet fortgått, hafva till ännu återstående delar blifvit bestämda och utförandet deraf beslutadt. Den hotande brist i Statens inkomster, som vid riksdagens början visade sig, har kunnat betäckas, så att vid fastställandet af statsregleringen ökad beskattning undvikits.

Den Grundlag, i enlighet med hvilkens föreskrifter Riksdagen sammanträder, är ny; men dess djupaste grundval, folkets deltagande i afgörandet af landets angelägenheter, är i Svea land urgammal. De yttre formerna kunna vexla efter olika tiders skiljda fordringar; men nu som fordom är lagen stark genom friheten, friheten trygg genom lagen. Med detta fasta stöd kan Svenska samhället lugnt se framtiden till möte, och af denna framtid förtröstansfullt hoppas, väl icke att alltid undgå mötande pröfningar, men att segrande dem genomgå, och att städse varda funnet bland de folk, som stå i främsta ledet vid arbetet för upplysning och frihet till mensklighetens förädling och det godas seger.

Lifvad af sådana känslor anhåller Första Kammaren underdånigst, att i Eders Kongl. Maj:ts nåd och ynnest fortfarande få vara innesluten.

Herr Grefven och Talmannen uppstod och yttrade:

Mine Herrar!

Innan vi efter afslutade riksdagsarbeten nu åtskiljas, tillåten mig, mine Herrar, att till eder frambära en uppriktig och hjertlig tack-sägelse för det mig, äfven under denna riksdag, visade välvilliga öfverseende, samt för den fortfarande vänskap, hvarmed jag varit omfattad, och i hvilken vänskap det är min lifliga önskan och vördnadsfulla anhållan att få vara innesluten.

Den korta tid för Riksdagarnes sammanvaro, som är en nödvändig följd af deras återkomst hvarje år, inskränker äfven den tid, som kan egnas hvarje särskild fråga. Detta är icke någon ringa olägenhet; men en olägenhet, som hufvudsakligast gör sig känbar, då man betraktar hvarje riksdag som ett afslutadt helt, hvarunder om möjligt hela samhället bör omgöras. Nöjer man sig åter med att först bereda jordmänen och vårda plantan, innan man begär att få skörda mogna frukter; då kan den ena Riksdagen räcka den andra handen till väl genomförda arbeten, och stundande skördar bli mödornas lön. Mätte sålunda vårt lands lagstiftning allt mer och mer fullkomnas; mätte förbundet emellan frihet och laglydnad blifva allt fastare och innerligare; Mätte Gud bevara Konung och fädernesland.

Härå svarade Friherre Sprengtporten:

Herr Grefve och Talman!

Innan vi öfverskrida den yttersta gränsen för vår sammanvaro, känna vi oss lifligt uppmanade att vända oss till vår vördade Talman med ett uttryck af vår tacksamhet för den outtröttliga och minnesvärda omsorg, han egnat våra förhandlingar under nu afslutade riksdag.

Hvad en upplyst ledning förmår för att gifva arbetet sin rätta prägel, hafva vi varit i tillfälle erfarat. Hvad det inbringat, tillkommer det icke oss, utan en följande tid att uppskatta. Vi trygga oss emellertid vid den förhoppningen, att den fosterlandskänsla, som legat till grund för våra beslut, skall göra sig igenkänd i desamma.

Första Kammarens ledamöter nedlägga inför Herr Grefven och Talmannen en förnyad försäkran om sin vördnadsfulla tillgifvenhet, jemte det de innesluta sig i dess fortfarande vänskap och hågkomst.

Kammarens Herrar ledamöter åtskiljdes kl. $\frac{3}{4}$ 2 e. m.

In fidem
O. Brakel.